

Tanker i et kirkerum

Jeg skulle hente computeren i kirken i Frederikshavn, fordi jeg skulle bruge den i Skagen. Jeg kom ind i kirkesalen. Der var ganske stille, og jeg standsede op - helt overvældet.

Det var en fremmed kirke. Nye farver, ny udsmykning, nyt tæppe på gulvet og nye hynder på stolene. Nyt klaver og grønne planter. Det hele var anderledes, men rummet talte til mig. Jeg følte rummets andagt.

Jeg har set mange kirker. En kustode i katedralen i Salisbury i England fortalte mig, at disse kæmpestore kirker var bygget for at give menigheden en følelse af deres egen ringhed i forhold til Guds storhed. Rummet skulle løfte menighedens ånd til højtid og stemning, til samklang med Guds ord og budskab.

Jeg så en helt ny kirke i Rouen i Frankrig, hvor man havde brugt moderne materialer og samtidigt genbrugt gamle mosaikvinduer fra middelalderen. Jeg har hidtil ment, at det er en af de smukkeste kirker, jeg nogensinde har set, og at den ville blive svær at overgå.

Og så stod jeg her og konstaterede, at min egen kirke i stil, i renhed, i stemning og farvevalg kunne måle sig med alt, hvad jeg har set ude i den store verden. At kreative mennesker har skabt et kirkerum i sjælden harmoni, hvor rummet taler til sjælen, hvor det gør mig glad og tryk at være. Det ligesom afspejler menigheden og den ånd og virketrang, som

jeg fornemmer i øjeblikket.

Jeg blev så glad for, at Gud har givet mennesker en så dejlig gave, at have gjort dem kreative og give dem lyst til at udnytte denne kreativitet til gavn og glæde for deres medmennesker.

Jeg blev så glad for min menighed at det næsten gjorde ondt, men også godt, fordi jeg føler mig sådan i samklang med den, at det virkelig er min menighed.

Jeg blev så glad, da jeg tænkte på alle de kreative processer, store og små, der har været udført og som stadig er under udvikling. En menighed i bevægelse fremad, bestemt ikke i raket fart, men med et tempo, der får sjælen med, og som gør, at ingen tabes.

Jeg følte Guds nærhed. Dette var et kirkerum, hvor Gud gerne ville være. Det var også et rum, hvor mennesker gerne ville være. Og når disse to ting forenes, hvad kan det så ikke blive til for en menighed?

Peter Olesen

